

РЕЙ БРЕДЪРИ PATER CANINUS

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Младият отец Кели се промъкна в кабинета на отец Гилмън, спря и се завъртя, сякаш се канеше да излезе, но накрая се обърна отново.

Отец Гилмън вдигна очи от бумагите.

— Отец Кели, проблем ли има?

— Не съм съвсем сигурен — несигурно рече отец Кели.

— Е, ще влизате или ще излизате? Влезте, моля. Седнете.

Отец Кели бавно пристъпи към него, седна и погледна по-възрастния мъж.

— Е? — подкани го отец Гилман.

— Ами... — започна отец Кели. — Всичко е много глупаво и много странно. Може би изобщо не трябва да повдигам въпроса.

Млъкна. Отец Гилман чакаше.

— Свързано е с онова куче, отче.

— Какво куче?

— Знаете го, тук, в болницата. Всеки вторник и четвъртък едно куче с червено шалче прави обиколка на първия и втория етаж с отец Риордан — идват, качват се горе, слизат и си отиват. Пациентите го обичат. Кара ги да се чувстват щастливи.

— А, да, сещам се за кое куче говорите — рече отец Гилман. — Истински дар е, че имаме такова животно в болницата. Но какво около това конкретно куче ви безпокои?

— Ами... Имате ли няколко минути да дойдете и да го погледате? Защото точно сега прави нещо много особено.

— Особено? В какъв смисъл?

— Ами, отче, тази седмица кучето вече на два пъти идва, при това само, а сега отново е тук.

— Отец Риордан не е ли с него?

— Не, отче. Точно това се опитвах да ви кажа. Кучето си прави обиколките съвсем само, без отец Риордан да го води.

Отец Гилман се засмя.

— Това ли е всичко? Явно е много умно куче. Също като онзи кон, който теглеше каручката с млякото, когато бях малък. Знаеше точно пред коя къща да спре, без млекарят да му казва нищо.

— Не, не. Тук става нещо. Не съм сигурен какво точно, затова искам да дойдете и да видите сам.

Отец Гилман въздъхна и стана.

— Добре, да видим това необичайно животно.

— Насам, отче.

Отец Кели го поведе по коридора и нагоре по стълбите към втория етаж.

— Мисля, че в момента е някъде тук, отче — каза той. — А, ето го.

В същия момент кучето с червеното шалче излезе от стая 17 и без да ги поглежда, се намърда в номер 18.

Двамата застанаха до вратата и го загледаха. Кучето седеше до леглото и сякаш чакаше нещо.

Пациентът започна да шепне, а двамата отци гледаха как кучето седи търпеливо до него.

Накрая шепотът спря, кучето протегна лапа, докосна леглото, почака малко, после излезе и продължи към следващата стая.

Отец Кели погледна към отец Гилман.

— Как ви се струва това? Какво правеше според вас?

— Мили Боже — промълви отец Гилман. — Мисля, че...

— Какво, отче?

— Мисля, че кучето изповядваше.

— Не може да бъде.

— Да. Не може да бъде, но го прави.

Двамата свещеници стояха в полумрака и слушаха шепота на другия болен. Пристъпиха до вратата и погледнаха в стаята. Кучето седеше тихо, докато човекът разтоварваше душата си.

Накрая видяха как кучето вдигна лапа да докосне леглото, а после се обърна и излезе в коридора, без да им обръща внимание.

Двамата свещеници останаха като заковани, но скоро тихомълком го последваха.

В следващата стая кучето отново седна до леглото. След малко пациентът го видя, усмихна се и каза едва-едва:

— Благослови ме.

Кучето продължи да седи мълчаливо и пациентът зашепна.

Следваха го по целия коридор, от стая в стая.

По пътя младият отец забеляза, че лицето на отец Гилман се изкривява и зачервява, докато вените не се издуха по челото му.

Накрая кучето привърши с обиколката и тръгна надолу по стълбите.

Двамата заслизаха след него.

Когато стигнаха до вратата на болницата, кучето вече излизаше в здрача. Никой не го чакаше, за да го отведе.

В този момент отец Гилман внезапно избухна.

— Хей, ти! — извика той. — Куче! Не се връщай повече тук, чу ли? Дойдеш ли, ще изсипя върху тебе проклетия, сярата и огън! Чуваши ли, куче? Хайде, изчезвай, махай се!

Стреснато, кучето се завъртя в кръг и побягна.

Старият свещеник остана да стои задъхан, със затворени очи и алено лице.

Младият отец Кели впери поглед в мрака.

— Отче, какво направихте?! — възкликна накрая той.

— Проклетие — отвърна по-възрастният. — Ама че грешен, ужасен, отвратителен звяр!

— Отвратителен ли, отче? Не чухте ли какво беше казано?

— Чух — отвърна отец Гилман. — Наема се да дава прошка, да налага покаяние, да изслушва молбите на бедните пациенти!

— Но, отче! — възкликна отец Кели. — Нима ние не правим точно това?

— И това ни е работата — изпъшка отец Гилман. — Наша и ничия друга.

— Наистина ли, отче? Не са ли и другите като нас? Искам да кажа, нима в добрия брак разговорът в леглото посред нощ не е един вид изповед? Нима младите двойки не си прощават по този начин и не продължават напред? Нима и ние не правим същото?

— Креватни разкази! — извика отец Гилман. — Креватни разговори, кучета и грешни зверове!

— Отче, то може и да не се върне вече!

— Прав му път. Няма да позволя подобни неща в моята болница!

— Боже мой, нима не виждате? Та то е голдън ретривър^[1]. Какво име само. Нима след като цял час сте слушали каещите се грешници и молбите им за прошка, не би ви харесало да бъдете наречен така?

— Златен избавител ли?

— Да. Помислете върху това, отче — каза младият свещеник. — Достатъчно. Елате. Да идем да видим дали онзи звяр, както го нарекохте, е навредил някому.

Отец Кели тръгна обратно към болницата. След малко по-възрастният мъж го последва. Вървяха по коридора и надничаха в

стаите на пациентите. Тишината отекваше необичайно навсякъде около тях.

В една стая видяха странно умиротворено изражение.

В друга чуха шепот. На отец Гилман му се стори, че долавя името Мария, макар че не можеше да е сигурен.

Пребродиха притихналите в нощта стаи и докато вървеше по коридорите, старият свещеник почувства как кожата му се свличат една по една — кожата на невежеството, пластът презрение, подкожната тъкан на пренебрежението — и когато се върна в кабинета си, сякаш се бе освободил от невидима плът.

Отец Кели му пожела лека нощ и си тръгна.

Старият свещеник седна, закри очи и се облегна на бюрото.

След малко чу някакъв звук и вдигна глава.

Кучето стоеше на прага и чакаше търпеливо. Само̀ се бе върнало. Почти не дишаше, не скимтеше, не лаеше, нито сумтеше. Пристъпи много тихо напред и седна пред бюрото срещу свещеника.

Той погледна златното лице и кучето отвърна на погледа му.

Накрая старият отец рече:

— Благослови ме, как да те наричам? Не мога да реша. Но все пак ме благослови, защото съгреших.

И заговори за своята арогантност, за греховната си гордост и за всички други грехове, които беше извършил този ден.

А кучето седеше и слушаше.

[1] Златен избавител — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.